

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2TdoV/8/2025
Identifikačné číslo spisu: 9520100207
Dátum vydania rozhodnutia: 26.01.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:9520100207.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Patrika Príbelského PhD., JUDr. Petra Štífta, JUDr. Emila Klemaniča a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci obvineného G. M. pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 26. januára 2026 v Bratislave dovolanie obvineného G. M. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Jiřího Martausa proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. apríla 2022, sp. zn. 3 To 4/2021, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného G. M. odmieta.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej tiež „špecializovaný trestný súd“) rozsudkom z 19. apríla 2021, sp. zn. BB-3T/28/2020, uznal obvineného G. M. za vinného v bode 1/ z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. a v bodoch 2/ a 3/ z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Tr. zák., na skutkovom základe, že:

1/ v presne nezistený deň mesiaca február roku 2010 v poobedňajších hodinách, na adrese U. N., E. č. X/XX, v byte č. XX potom, ako mu jeho družka poškodená E. U., nar. XX. C. XXXX, občianka Č. republiky, naposledy trvale bytom L., Č. republika oznámila, že s ním už nechce žiť a chce si zobrat' ich spoločného syna maloletého G.. M., nar. XX. O. XXXX so sebou do Č. republiky a bude od neho požadovať vysoké výživné, túto úmyselne usmrtil v obývačke tohto bytu, nakoľko sa mu nepodarilo ju presvedčiť aby ostala s ním, a to tým spôsobom, že počas súložu s ňou v tzv. misionárskej polohe, držal poškodenú oboma rukami za krk, počas piatich minút ju škrtil aj napriek tomu, že sa poškodená bránila škriabaním ho po tele, až do momentu ako ucítil, že jej v krku niečo prasklo a následne sa jej tela zbavil tým spôsobom, že ho obliekol do jej vecí a telo vložil do tašky na zips z nepremokavého nylonu o veľkosti asi 80 až 100 litrov, následne túto tašku naložil na konštrukciu do kočíka a takto ju previezol asi 300 metrov od bytového domu do záhrady, ktorú užíval, dal ho na hromadu dreva, ktorú zapálil a telo poškodenej spálil,

2/ v presne nezistený deň v letných mesiacoch roku 2011 v čase asi o 22:00 hod. potom, ako M. L. poskytol neznáme tabletky na spanie za účelom, aby ich podala poškodenému A. D., nar. XX. K. XXXX a zavolała mu, čo aj menovaná v uvedenom čase urobila, s vopred uváženou pohnútkou usmrtiť poškodeného, prišiel do bytu č. XX v U. N. na ul. C. L. č. XX, kam ho pustila M. L., následne obžalovaný G. M. poškodeného A. D. úmyselne usmrtil, a to tým spôsobom, že vošiel do obývačky a po vzájomnom fyzickom konflikte ho pomocou lanka alebo šnúrky, kľáčiac na ňom, zaškrtil. Jeho telo preniesol do kúpeľne, kde ho položil do vane a na druhý deň telo polámal a rozrezal tak, aby sa zmestilo do strečovej fólie a cestovného kufra patriaceho poškodenému, priestor vyčistil dezinfekčnými prostriedkami, následne zobral kufor s telom poškodeného A. D. a pešo, v snahe vyhýbať sa centru mesta, s ním prešiel do svojej záhrady, kde po príchode vykopal v jej priestoroch jamu hlbokú asi 50 cm, kam vložil kufor s telom poškodeného a tento zahrabal hlinou a asi po jednom až dvoch týždňom sa vrátil do záhrady, aby sa zbavil tela poškodeného tým spôsobom, že ho spálil,

3/ v presne nezistený deň mesiaca jún alebo júl 2012, v obývačke na prvom poschodí domu v obci Q. č. XXX, s vopred uváženou pohnútkou v snahe zbaviť sa poškodenej G. R., nar. XX. O. XXXX, aby sa k nemu mohla nast'ahovať v tom čase s ním tehotná M. L., úmyselne s vopred uváženou pohnútkou usmrtil poškodenú G. R. takým spôsobom, že jej počas súložu zozadu položil ruky na krk a začal ju škrtiť, pričom si poškodená pravdepodobne myslela, že je to len nejaká sexuálna hra, nakoľko sa nebránila, avšak po chvíli začala chrčať, ale obžalovaný jej stále stláčal krk, až pokiaľ neodpadla, a následne jej telo zabalil do igelitových sáčkov do koša, ktoré používali v dome na odpad, a takto zabalené telo zniesol dole do kuchyne a potom do pivnice, kde ju položil na zem a asi po týždni obžalovaný vytiahol z pivnice zabalené telo poškodenej G. R. a spálil ho.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 145 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 5 Tr. zák. a § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 8 Tr. zák. s použitím § 42 ods. 1 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák. a s poukazom na § 47 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody na doživotie.

Podľa § 48 ods. 3 písm. a) Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Zároveň súd podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 1T/7/17 z 24. apríla 2018, právoplatný 24. apríla 2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti uvedenému rozsudku špecializovaného trestného súdu podal obvinený G. M. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) uznesením z 13. apríla 2022, sp. zn. 3 To 4/2021, rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol.

Dňa 10. apríla 2025 podal obvinený G. M., prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Jirího Martausa, písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a síce rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V odôvodnení podaného dovolania obvinený vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu namieta, že výsluch korunnej svedkyne M. L. a prečítanie jej výpovede z prípravného konania na hlavnom pojednávaní neboli vykonané zákonným spôsobom. Uviedol, že odvolací súd síce uznal, že súd prvého stupňa nepostupoval zákonne, keď na hlavnom pojednávaní 18. novembra 2020 prečítal svedeckú výpoveď M. L. z prípravného konania postupom podľa § 264 ods. 1 Tr. por., ale zároveň vyslovil, že jej výpoveď bolo možné prečítať podľa § 263 ods. 3 písm. c) Tr. por. S týmto právnym názorom vysloveným odvolacím súdom sa obvinený nestotožnil. Mal za to, že dôvod na prečítanie výpovede nebol daný ani podľa § 264 ods. 1 Tr. por., pretože k prečítaniu došlo v čase, keď svedkyňa nemala žiadne rozpory s predchádzajúcou výpoveďou, ani podľa § 263 ods. 3 písm. c) Tr. por., pretože svedkyňa neodoprela vypovedať a vypovedala, a to tak pred prečítaním jej skoršej výpovede, ako aj po

jej prečítaní. Podľa názoru obvineného, ak momentálne psychické rozpoloženie svedkyňi údajne neumožňovalo uskutočniť výpoveď, tak bolo vhodné pokúsiť sa zvoliť iný postup, napr. pojednávanie prerušiť, prípadne analogicky postupovať podľa § 262 Tr. por., napr. vylúčením obvineného alebo verejnosti počas jej výsluchu. Súd nakoniec aj výsluch svedkyne prerušil hygienickou prestávkou, ale až potom, ako jej bola prečítaná jej skoršia výpoveď. Po prerušení pojednávania výsluch svedkyne ďalej pokračoval, teda táto ani dôvodne, ani nedôvodne neodoprela vypovedať a vypovedala. S poukazom na uvedené, mal obvinený za to, že zákonným spôsobom bola vykonaná len tá časť výpovede svedkyne M. L., ktorá bola vykonaná na hlavnom pojednávaní pred prečítaním jej výpovede z prípravného konania, pričom táto použiteľná časť výpovede ho však z ničoho neusvedčuje. Namietal, že nie je možné bez opory v príslušných ustanoveniach Trestného poriadku najskôr na hlavnom pojednávaní prečítať svedkyňi jej výpoveď z prípravného konania a potom sa jej len opýtať, či je pravdou, čo uvádzala v prípravnom konaní. Vzhľadom na to, že na hlavnom pojednávaní nebol zákonný dôvod bez súhlasu obvineného prečítať počas výsluchu svedkyne jej výpoveď z prípravného konania, tak ide o dôkaz, ktorý nebol vykonaný v súlade so zákonom a preto bol v trestnom konaní nepoužiteľný. V danom prípade nie je rozhodujúce, že obvinený alebo jeho obhajca na hlavnom pojednávaní nenamietali čítanie výpovede svedkyne M. L., ale podstatné je to, že k jej čítaniu nedali súhlas. Zároveň svedkyňa M. L. ani za predpokladu použiteľnosti jej výpovede nemôže obvineného usvedčovať zo všetkých troch vražd.

V ďalšej časti dovolania obvinený namietal, že uvedenej korunnej svedkyňi bola poskytnutá dostatočná zhovievavosť v tom, že hoci sama priznávala svoju účasť na vražde A. D., v tejto súvislosti nebola ani len trestne stíhaná a už vôbec nie akokoľvek trestaná. Práve touto evidentne neprimeranou výhodou poskytnutej korunnej svedkyňi orgánmi činnými v trestnom konaní sa mali súdy vysporiadať v odôvodneniach svojich rozhodnutí z hľadiska možnosti modifikácie výpovede korunnej svedkyne, či už z jej prílišnej horlivosti, z pomsty alebo pod vplyvom iných pohnútok, napr. zakrývať trestnoprávnu zodpovednosť iných osôb, prípadne vlastnú, hlavne v prípade, keď doposiaľ neboli nájdené telá obetí trestného činu vražd ani žiadne ich pozostatky a tiež z dôvodu, že korunná svedkyňa vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedla, že pri výsluchu sa jej vyšetrovatelia vyhrážali, že už nikdy neuvidí svoje deti. Pokiaľ tak súdy neurobili, podľa názoru obvineného neučinili zadosť aj jeho právu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v dôsledku čoho bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces.

Obvinený v dovolaní ďalej uviedol, že v predmetnej veci ide o dôkaznú núdzu takej intenzity, ktorá nepostačuje na konštatovanie, že jeho vina bola jednoznačne a nepochybne dokázaná. Popri nepoužiteľnej svedeckej výpovedi M. L. má byť rozhodujúcim dôkazom o jeho vine jeho priznanie v prípravnom konaní 7. júla 2017. Obvinený, na rozdiel od čítania svedeckej výpovede M. L. na hlavnom pojednávaní, nespochybňuje, že jeho výpoveď 7. júla 2017 bola vykonaná procesne riadnym spôsobom a túto bolo možné prečítať na hlavnom pojednávaní. Rovnako procesne bezchybným spôsobom však bola v prípravnom konaní vykonaná aj jeho následná výpoveď, v ktorej spáchanie skutkov v celom rozsahu poprel. Ide o dva dôkazné prostriedky rovnakej právnej sily poskytnuté orgánom činným v trestnom konaní identickým subjektom. Priznanie obvineného nezabavuje orgány činné v trestnom konaní jednoznačne a nepochybne dokázať vinu aj inými dôkaznými prostriedkami, a to aj v prípade, ak by obvinený následne svoju vinu nepoprel. Previerkou jeho výpovede sa nepodarilo zabezpečiť dôkaz, ktorý by dokazoval, aký bol spôsob spáchania skutkov a dokonca ani taký, ktorý by jednoznačne dokázal, že k vraždám skutočne došlo. Obvinený mal za to, že hoci sa v prvotnej výpovedi priznal, zostala nevysvetlená otázka, prečo potom podstatné tvrdenia v jeho priznaní nekorešpondujú s ďalšími dôkazmi a prečo zároveň neposkytol orgánom činným v trestnom konaní aj dôkazy, ktoré by dokazovali nielen to, že obeť zavraždil, ale aj akým spôsobom bol čin spáchaný alebo aspoň akým spôsobom zahladil stopy. Pravdivosť jeho výpovede, v ktorej sa ku spáchaniu skutkov priznal, spochybnil aj sám prokurátor bývalého Úradu Špeciálnej prokuratúry v jeho stanovisku k odvolaniu obvineného proti prvostupňovému rozsudku, keď uviedol, že obvinený vo svojej výpovedi jednoznačne neuvádzal celú pravdu a vedome ukazoval príslušníkom Policajného zboru miesta, kde sa telá obetí nenašli. Tiež uviedol, že obvinený nepovedal, že drvil telá obetí, čo však neznamená, že tak nerobil a predmetné skutočností neuvádzal práve z dôvodu, že si bol vedomý, že po obetiach neostal len amorfný popol. Podľa znaleckého posudku znalca z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Súdne lekárstvo - toxikológia,

alkohológia, sérohematológia, MUDr. W. H., PhD., č. 35/2018, telá obetí nebolo možné úplne zlikvidovať spôsobom, ktorý uvádzal obvinený, pretože po spálení by bolo potrebné ešte drviť nezhorené a nezuhorené zvyšky. Ak by obvinený spáchal skutky tak, ako uviedol vo svojom prvotnom a následne popretom priznaní, tak mu muselo byť zrejmé, že zhorením sa mu nepodarilo bezozbytku „zlikvidovať“ celé telá obetí. Nezodpovedaná ostala aj otázka, prečo by v rámci svojho rozsiahlo a detailného priznania neuviedol, čo urobil s nezhorenými zvyškami tiel. Odpoveďou na uvedenú otázku je to, že telá nepálil a nevedel, že pálením, ktoré v priznaní popísal, nie je možné likvidovať ľudské telo do formy amorfného popola. Tiež zostala nezodpovedaná otázka, prečo vedome ukázal miesta, kde sa telá obetí ani ich akékoľvek zvyšky nenašli. Obvinený uviedol, že sa ku spáchaniu skutkov priznal práve z dôvodu, že mu bolo sľubované, že v prípade priznania „dostane“ pätnásť rokov, inak bude doživotie a tak usúdil, že aj nespravodlivých pätnásť rokov s možnosťou podmieneného prepustenia z výkonu trestu je nepochybne omnoho priaznivejším riešením ako doživotné odňatie slobody.

Čo sa týka ďalších nepriamych dôkazov, tieto podľa názoru obvineného vychádzajú z prezumpcie, že skutky spáchal, pretože z výpovede znalca PhDr. A. G., PhD. vyplýva, že jeho závery sú platné v prípade, ak budú skutky obvinenému preukázané. Obvinený mal za to, že znalci nehodnotili jeho osobnosť objektívne, ale vychádzali z toho, že spáchal 3 vraždy. Vzhľadom na uvedené nemôžu psychiatrické a psychologické posudky slúžiť ako dôkaz o jeho vine. Uviedol, že odvolací súd vyhodnotil uvedenú námietku za vykonštruovanú s odôvodnením, že znalec má zhodnotiť osobu obvineného, nie riešiť aj právne otázky, pričom práve na prezumpčné hodnotenie jeho osoby poukazoval. Ak má totiž znalec posúdiť osobu obvineného, tak ju má posúdiť bez ohľadu na to, či sa dopustila sťažovaného skutku alebo nie.

V závere dovolania obvinený uviedol, že znaleckými posudkami MUDr. W. H., PhD. bolo dokázané, že nájdené ľudské kostené ostatky nepatria ani jednej z údajných obetí a tieto sa v zemi nachádzali päť až viac rokov, teda tiež nešlo o dôkaz o jeho vine. Z prezumpcie viny vychádza i výpoveď znalkyne Mgr. C. H., PhD. z 29. marca 2019, ktorá v prípravnom konaní uviedla, že pred výsluchom maloletého G. M. boli spoločne na dome v Q., kde sa stala vražda G. R.C. a podľa jej názoru G. nie je schopný vypovedať o tom, čo v danom období prežil a nie je vylúčené, že medzery si vyplní fantáziou. Obvinený nespochybňuje, že G. vykazoval znaky ambivalentného vzťahu k nemu, nejavil o stretnutia s ním záujem a na zmienky o ňom reagoval strachom, ani to, že bol v nepriaznivom psychologickom rozpoložení, čo zapríčinil aj on svojim chovaním v minulosti. Práve z uvedeného dôvodu bol však už potrestaný za zločin týrania blízkej a zverenej osoby spáchaného v spolupáchateľstve. Ďalšie vykonané dôkazy vyvolávali len podozrenie, hoci aj dôvodné, tak stále len podozrenie, že v dôsledku nezvestnosti obetí mohlo dôjsť aj k nezákonnému konaniu, ale nie sú jednoznačným dôkazom o tom, kto, kedy a akým spôsobom sa mal dopustiť skutkov a akých.

Vzhľadom na uvedené obvinený navrhol, aby najvyšší súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu z 13. apríla 2022, sp. zn. 3 To 4/2021 a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Dovolanie obvineného G. M. bolo zaslané na vyjadrenie prokurátorovi Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorý sa k nemu nevyjadril.

Dňa 20. mája 2025 bolo dovolanie obvineného G. M. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené najvyššiemu súdu na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací [§ 377 Tr. por.] predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov [§ 372 ods. 1 Tr. por.], prostredníctvom obhajcu [§ 373 ods. 1 Tr. por.], v zákonom stanovenej lehote [§ 370 ods. 1 Tr. por.], na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať [§ 370 ods. 3 Tr. por.] a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti [§ 374 Tr. por.]. Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Pokiaľ ide o obsahovú stránku podaného dovolania, najvyšší súd upozorňuje, že z väčšej časti obvinený v dovolaní uvádza skutočnosti tvrdené už v rámci podaného odvolania, ktoré však najvyšším súdom boli náležite zodpovedané a s ktorými námietkami sa najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočným a argumentačne správnym spôsobom vysporiadal.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmé a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a to aj so zreteľom na skutočnosť, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší proti Holansku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a síce „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonal. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie [§ 272 ods. 3 Tr. por., § 2 ods. 10 Tr. por., § 2 ods. 11 Tr. por.], a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ [§ 240 ods. 3 veta druhá Tr. por.], alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie [§ 240 ods. 4 veta tretia Tr. por.].

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť

odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom - môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Nevykonanie (svojoľné), pre spravodlivé rozhodnutie dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

K námietke obvineného vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., týkajúcej sa nezákonnosti výsluchu svedkyne M. L. a prečítania jej výpovede na hlavnom pojednávaní v predmetnom konaní vedenom na špecializovanom trestnom súde, najvyšší súd uvádza, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní (č. l. 1513 - 1530 spisu) vyplýva, že svedkyňa M. L. sa po výzve prokurátora, aby spontánne vypovedala k predmetu obžaloby, vyjadrila, že nie je schopná samostatne sa vyjadriť a žiadala, aby jej boli kladené otázky. Následne odpovedala na otázku prokurátora, na ďalšiu otázku už neodpovedala, preto špecializovaný trestný súd na návrh prokurátora postupom podľa § 264 ods. 1 Tr. por. čítal výpovede svedkyne z prípravného konania a po ich prečítaní hlavné pojednávanie na krátku hygienickú prestávku prerušil. Po prerušení hlavného pojednávania špecializovaný trestný súd pokračoval vo výsluchu svedkyne, ktorá potvrdila pravdivosť svojej výpovede z prípravného konania s tým, že na hlavnom pojednávaní to neuviedla, pretože už nechce na dané skutočnosti spomínať. Na základe uvedeného má najvyšší súd za to, že špecializovaný trestný súd mal v danom prípade postupovať podľa § 262 Tr. por. a vykázat obvineného z pojednávacej miestnosti, resp. hlavné pojednávanie prerušiť a až následne prípadne postupovať podľa § 263 ods. 3 písm. c) Tr. por.

Dovolací súd napriek zistenému pochybeniu špecializovaného trestného súdu nevezhladol dôvod na zrušenie rozhodnutí súdov nižšieho stupňa. Ako bolo uvedené vyššie, na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa vyžaduje také porušenie zákona, ktoré by svojou intenzitou zodpovedalo porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru. Na hlavnom pojednávaní čítané výpovede svedkyne boli v prípravnom konaní vykonané kontradiktórnym spôsobom, za účasti obhajcu obvineného, ktorý mal možnosť klásť svedkyňi otázky (na výsluchu svedkyne 19. júna 2019, na ktorom svedkyňa využila svoje právo odoprieť výpoveď, nebol obhajca obvineného prítomný, ale bol o ňom vyzrozmeneý), následne po ich prečítaní na hlavnom pojednávaní obvinený, ako aj jeho obhajca, mali možnosť a túto aj využili svedkyňu kontradiktórne vypočúť na všetky okolnosti, ktoré považovali za potrebné. Keďže nesprávny procesný postup špecializovaného trestného súdu pri výsluchu svedkyne nemal negatívny dopad na práva obvineného, súdy postupovali správne a v súlade so zákonom pri zohľadnení predmetného dôkazu.

Zároveň v prípade danej výpovede išlo síce o podstatný, ale nie o jediný a rozhodujúci dôkaz, na základe ktorého bola ustálená vina obvineného, keďže táto bola preukázaná predovšetkým výpoveďou obvineného z prípravného konania zo 7. júla 2017, v rámci ktorej sa k spáchaniu všetkých troch skutkov v plnom rozsahu priznal, ako aj celým radom ďalších, aj keď nepriamych dôkazov, pričom výpoveď svedkyne M. L. predstavovala priamy dôkaz podporujúci skutkové závery vyplývajúce z priznania sa obvineného iba k spáchaniu skutku v bode 2/ rozsudku, ktorý však potom verificoval aj priznanie samotného obvineného zo 7. júla 2017.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd argumentáciu dovolateľa vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu vyhodnotil ako nedôvodnú.

Ak obvinený v podanom dovolaní v súvislosti s výpoveďou dotknutej svedkyne namieta, že sa súdy v odôvodneniach svojich rozhodnutí nevysporiadali s neprimeranou zhovievavosťou či inými výhodami, ktoré mohli ovplyvniť jej výpoveď, ani s hrozbou nezákonného donútenia zo strany vyšetrovateľov, tak

k tomu najvyšší súd považuje za potrebné predovšetkým uviesť, že uvedená svedkyňa nemala v konaní postavenie spolupracujúcej obvinenej a v konaní vypovedala bez toho, aby jej orgány činné v trestnom konaní poskytli akýkoľvek benefit, ktorý by mohol motivovať jej výpoveď v neprospech obvineného. K obvineným tvrdenej hrozbe nezákonného donútenia zo strany vyšetrovateľov počas výsluchu svedkyne v prípravnom konaní najvyšší súd uvádza, že taký postup nepovažuje v predmetnej veci za nijako preukázaný a skutočnosti uvádzané obvineným nevyvolávajú záver, že by k takémuto ovplyvneniu výpovede svedkyne malo dôjsť. Hoci na hlavnom pojednávaní svedkyňa na otázku obvineného uviedla, že pri výsluchu sa jej vyšetrovatelia vyhrážali, že už nikdy neuvidí svoje deti, zo zápisnice o jej výsluchu z 12. júla 2017 vyplýva, že túto podpísala bez fyzického a psychického nátlaku na jej osobu a ani zo zápisníc z jej ďalších výsluchov nie je možné vyvodiť záver, že by bola nejakým spôsobom navádzaná k tomu, ako má vo veci vypovedať resp., že by vypovedala pod hrozbou nejakého nezákonného donútenia, navyiac keď tieto výsluchy boli vykonané za prítomnosti obhajcu obvineného. Svedkyňa následne na hlavnom pojednávaní na otázku člena senátu pravdivosť svojich výpovedí z prípravného konania potvrdila. Nakoľko obvinený dostal odpoveď na všetky svoje výhrady, ktoré mali význam pre posúdenie tejto veci, jeho nesúhlas s kvalitou odôvodnení rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa (ktoré treba vnímať v obsahovej jednote) najvyšší súd hodnotí v logickom kontexte s ostatnými jeho námietkami ako zjavný prejav nesúhlasu so spôsobom rozhodnutia v tejto veci, čo nezodpovedá žiadnemu dovolaciemu dôvodu. Z pohľadu najvyššieho súdu sa obe rozhodnutia zaoberajú všetkými podstatnými skutkovými i právnymi okolnosťami prípadu, nevynímajúc relevantné námietky, ktoré odzneli v pôvodnom konaní.

K obvineným namietanému porušeniu prezumpcie nevinny znaleckými posudkami najvyšší súd uvádza, že k uvedenej námietke sa dostatočným spôsobom vyjadril odvolací súd na strane 19 - 21 rozhodnutia, pričom s jeho názorom sa najvyšší súd stotožňuje a v podrobnostiach na neho odkazuje a zároveň dodáva, že ide o spochybňovanie obsahovej stránky týchto dôkazov, t. j. ich vecnej - skutkovej správnosti, ktorou sa najvyšší súd na základe dovolania podaného obvineným nie je oprávnený zaoberať.

Pokiaľ ide o ostatné vznesené námietky smerujúce k nesprávosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu vykonaného dokazovania a hodnoteniu dôkazov, najvyšší súd upriamuje pozornosť dovolateľa na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por., v zmysle ktorého je z dovolacieho prieskumu vylúčené posudzovanie a zasahovanie do správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu veci. Keďže obhajobná polemika s vykonaným dokazovaním je polemikou skutkovou (nakoľko o polemiku právnú by šlo v prípade, keby obvinený namietal nie nesprávne zistený skutkový stav, ale jeho nesprávnu právnú subsumpciu), dovolací súd, súc viazaný vyššie zmienenou negatívnou podmienkou dovolacieho prieskumu, uvedené námietky nebol oprávnený preskúmať.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g), Tr. por. nie je daný, a preto dovolanie obvineného G. M. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Rozhodnuté bolo pomerom hlasov 5:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.